

Liber, chiar dacă în lanțuri

În anul 1825, un tânăr nobil rus, care trăia în Petersburg, a devenit suspect de a fi implicat într-o conjurație împotriva vieții țarului Nicolae, care tocmai urcase pe tron. Drept urmare a fost arestat și aruncat în închisoare. Irascibil și impetuos din fire, tot interiorul său s-a revoltat împotriva acestei nedreptăți. El a petrecut prima noapte lungă de decembrie în temnița lui subterană, cu furie sălbatică, odată blestemând stăpânirea țării sale, care putea să procedeze în felul acesta, și apoi iarăși blasfemiind pe Dumnezeu, pentru că El îngăduise o asemenea nedreptate. Complet epuizat, el s-a aruncat în cele din urmă pe priciul său și a zăcut aici câteva ore în disperare mută.

Au trecut opt zile îngrozitoare. În seara zilei a noua, deținutul a primit vizita unui preot bătrân, care s-a rugat cu el și pentru el și l-a rugat să nu vadă în arestarea sa numai o nedreptate comisă împotriva sa, ci și să profite de ocazia încercării grele, ca să facă uz de cuvântul prietenos al lui Isus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” [Matei 11.28]. O izbucnire în râs batjocoritoare a fost singurul răspuns pe care l-a primit vizitatorul prietenos. Cu toate acestea, înainte să plece, i-a înmănat deținutului o Biblie, cu rugămintea insistentă s-o citească. Dar ușa temniței abia se închisese în urma bătrânului domn, când contele W. a azvârlit cartea într-un colț, cu un strigăt: „Nu vreau să am de-a face cu Cuvântul unui Dumnezeu care îngăduie o asemenea nedreptate!” Biblia a rămas multe zile zăcând în colț.

Dar timpul se târa așa de încet înainte! Zilele păreau ca săptămânile și săptămânile, ca lunile. În sfârșit, ca să întrerupă odată monotonia obositoare, deținutul a ridicat Biblia și a aruncat o privire în ea. Primul cuvânt care i-a căzut sub ochi a fost pasajul din psalm: „Cheamă-Mă în ziua necazului; Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” [Psalmul 50.15]. El a făcut o adâncă impresie asupra lui. Totuși, ca și când s-ar fi rușinat de un asemenea impuls, a închis iarăși repede Cartea.

Dar în ziua următoare a luat din nou Biblia în mână și cu cât citea mai mult din ea, cu atât mai mult se mira de înțelepciunea pe care o găsea în ea. Interesul său creștea zilnic, până când, în cele din urmă a fost așa de captivat, încât abia putea să aștepte lumina zilei ca să citească mai departe. În timp ce citea, Duhul lui Dumnezeu începea să se miște peste apele întunecate ale sufletului său. El a spus: „Să fie lumină!” Și în această lumină, deținutul a văzut cine era el. Ea i-a arătat ce era inima sa în realitate, ce era ea înaintea lui Dumnezeu: „nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare” (Ieremia 17.9).

Oamenii puteau să-l fi judecat greșit. Dar înaintea lui Dumnezeu – aceasta a recunoscut-o cu claritate îngrozitoare – el era un mare păcătos, care nu meritase nimic altceva, decât judecată fără cruțare. În adâncă îngrijorare, el a căzut în genunchi și a strigat:

„Salvează-mă, o, Dumnezeule! Sunt un păcătos pierdut. Spală-mă curat de păcatele mele! Șterge-le în prețiosul sânge al lui Hristos! Pentru Numele lui Isus, îndură-te de mine, cel pierdut!”

Rugăciunea a fost ascultată. În celula întunecoasă de închisoare, în care ședea închis singur cu Dumnezeu și Cuvântul Său, Dumnezeul puternic i S-a revelat credinciosului temător în toată dragostea Sa îndurătoare de Mântuitor și i-a umplut inima cu pace și bucurie. Acolo a primit el siguranța că era mântuit, mântuit pentru eternitate prin sângele prețios al lui Isus, Mântuitorul său.

Niciun cuvânt de cârtire pentru nedreptatea suferită din partea oamenilor n-a mai trecut, începând de atunci, peste buzele sale. În convingerea adâncă despre păcătoșenia inimii sale și

în fața dragostei insondabile a unui Dumnezeu-Mântuitor, care putuse să-i pregătească o mântuire așa de minunată în Hristos Isus, toate celelalte i se păreau neimportante și el se minuna și se închina. Ce dorea acum fierbinte era să-l mai vadă odată și să-i vorbească omului care fusese pentru el propovăduitorul acestei vești minunate.

Ne putem imagina bucuria dragului și bătrânului preot, când, informat despre dorința deținutului, a intrat în celulă și în loc să vadă, ca atunci, trăsături schimonosite de furie, a văzut o față radiind de pace și fericire și a auzit de pe buzele deținutului mărturisirea că Hristos devenise acum totul pentru el.

„La început mi-am privit detenția ca pe cea mai mare nenorocire care mi se putea întâmpla”, a spus contele W., „dar astăzi știu de ce a trebuit să fiu adus aici și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta.”

Începând din momentul acela, contele aștepta cu liniște deplină rezultatul procesului. Acesta nu s-a mai lăsat mult așteptat. El a fost condamnat la moarte. Când i s-a anunțat sentința, el a acceptat-o liniștit și după aceea le-a scris mamei și surorii sale următoarea scrisoare:

„Veți fi citit în ziar că sunt condamnat la moarte și în 15 februarie trebuie să mor. Nu plângeți pentru mine! Bucurați-vă, mai degrabă, pentru că prin harul lui Dumnezeu nu mă mai tem de moarte. Știu în cine am crezut. Pentru un creștin, cea mai fericită clipă din viața sa este ultima, deoarece următoarea îl duce în cer. Pentru el, moartea nu înseamnă decât schimbarea unei lumi a păcatului și a suferinței, cu un cer plin de glorie, unde cei răscumpărați vor fi pentru totdeauna cu Isus, cu iubitul lor Domn. Aștept să vă revăd pe amândouă acolo unde nici captivitatea, nici necazul nu vor intra vreodată. Mi-ar fi plăcut să vă mai văd odată în viața aceasta, dar nu se poate. Lacrimile mele curg în timp ce scriu, dar sunt fericit și plin de pace când mă gândesc la viitorul minunat care mă așteaptă, ca și pe toți cei care Îi aparțin lui Hristos. Când veți primi aceste rânduri, gloria va fi devenit deja fericita mea parte. Fie ca marele Dumnezeu, de a Cărui prezență mă bucur în această celulă a mea, și care m-a eliberat, cu toate că sunt încă în lanțuri, să vă mângâie pe voi și să fie cu voi până la sfârșit!”

După ce plecase preotul închisorii, care îl mai vizitase încă o dată în seara dinaintea zilei execuției, contele W. a îngenucheat, s-a încredințat Mântuitorului său într-o rugăciune fierbinte și după aceea a adormit liniștit. Totuși, încă înainte să se lumineze de ziua, el a fost deja trezit de zgomotul unor glasuri și pași de pe coridorul din fața celulei sale. Pașii se apropiau. „Ei vin devreme ca să mă ducă la eșafod”, și-a zis deținutul și inima sa a bătut mai repede. Ușa s-a deschis. O statură înaltă a trecut pragul, în care contele W. l-a recunoscu curând pe țarul său.

Nicolae îi aducea – libertatea. Printr-o întâmplare, cum spune omul, nevinovăția deplină a contelui ieșise la lumină.

La arestarea unui conjurat se găsisese o scrisoare care conținea remarca: „Ne-am dat toată osteneala să-l câștigăm pe W. de partea noastră. A fost zadarnic. El declară că îi va rămâne credincios stăpânului său chiar și până la moarte.” Această scrisoare i-a fost imediat predată lui Nicolae, care venea acum personal ca să-l pună în libertate pe deținut.

„În câteva ore”, a spus țarul, „aș fi pierdut în dumneavoastră unul dintre cei mai buni și mai credincioși supuși ai mei. Vă rog să iertați greșeala care s-a petrecut și nedreptatea care vi s-a făcut. În amintirea acestei zile vă dau rangul de general și totodată castelul S. și sper că veți mai petrece acolo încă mulți ani fericiți de viață.”

Contele W. a părăsit celula ca un om eliberat și îndreptățit. Suveranul său îl pusese în libertate în mod corect și Dumnezeu îl îndreptățise, și anume, pe baza morții Aceluia care a murit în

locul Său, cum este scris: „...astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.26).

Se înțelege de la sine că contele W. i-a mulțumit Dumnezeuului său și pentru îndreptățirea sa pământească. Totuși, cinstirea pământească și bogăția sporită nu se comparau cu cunoașterea Celui care „bogat fiind, S-a făcut sărac pentru noi, ca, prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți” [2 Corinteni 8.9]. Contele și-a petrecut restul vieții conducându-i pe alții la Mântuitorul, pe care el Îl găsisese sau, mai corect spus, care îl căutase și îl găsisese pe el în înstrăinarea sa față de Dumnezeu și îl adusese la bucuria eternă, în prezența Sa.

Titlul original: „Frei, wenn auch in Ketten”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 49-54.